

PORT
PAYÉ
HELLAS



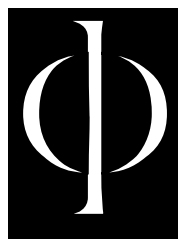
'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 215

16 'Οκτωβρίου 2007

'Από τό ίδιο έφαλτήριο



ίλε άθεε, κάπου έκει, στήν άφειτηρία τών προβληματισμών μας και σύ και έγώ, πατάμε στό ίδιο έφαλτήριο. Στήν άγωνία για τό νόημα της ύπαρξης. Και στή λαχτάρα νά δοϋμε μπροστά μας, φωτισμένο, τό σκοτεινό μυστήριο της ζωής. Μέ τά πρώτα, όμως, βήματά μας, τά μονοπάτια διχάζονται. 'Ο καθένας μας, μέ τήν έλεύθερη θέλησή του και μέ όράματα, έντελώς προσωπικά, γεννήματα και άναπτύγματα της ψυχής του, χαράζει τό δικό του δρομολόγιο. Και άρχίζει νά άνεβοκατεβαίνει στό πυκνό δρυμό της ζωής, στίς όμορφίες και στίς κακοτοπιές, πού οι έναλλαγές τών έμπειριών ξεδιπλώνουν μπροστά του.

Σύ-δεν ξέρω μέ ποιά κριτήρια ή μέ ποιές έκτιμήσεις-διάλεξεις τό μονοπάτι της άθεΐας. 'Ισως τό έκτίμησεις ώς καλούπι νεοτερστικό. 'Ως καρπό ώριμο, μακρόχρονης και έπίπονης έπιστημονικής καλλιέργειας. Και ώς κίνητρο, στόν άγώνα για άποδέσμευση άπό τά σχήματα του «σκοτεινού»(!!!) παρελθόντος. 'Εσθνησε, στήν καρδιά και στά μάτια σου τό υπερούσιο Πρόσωπο του Θεού, πού

σκόρπισε τήν ἄρμονία καί τήν ὁμορφιά στή Δημιουργία καί ἄπλωσε τήν Ἀγάπη στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Δικαίωμά σου. Σεβαστό καί ἀστασίαστο. Εἶναι ἀπόλυτα προσωπικές καί προσωπικά ὑπεύθυνες οἱ ἐπιλογές τοῦ καθένα μας, πού κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τίς βιάσει. Βάση στίς ἐπιλογές σου, ὅμως-τό ὁμολογεῖς καί τό διακηρύττεις μέ θάρρος-ἔβαλες τό ἀξίωμα, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος κρέμεται στήν τύχη. Καί ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρά ἡ ἐξέλιξη καί ἡ τελειοποίηση τοῦ κτήνους. Ἀποδέχτηκες αὐτές τίς ἐκτιμήσεις, ὡς κατασταλάγματα μακροχρόνιων καί ἐπίπωνων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Καί ἄρχισες νά περπατᾷς. Νά μάχεσαι καί νά ἀναμετριέσαι μέ τίς ποικίλες καί ἀπανωτές ἀντιξοότητες, πού-ἀναπάντεχα-ξεφυτρώνουν μπροστά σου.

Πρέπει, ὅμως, νά ὁμολογήσεις, ὅτι, στήν ἐπιλογή τοῦ θεμελιακοῦ Πάξιώματος τῆς κοσμοθεωρίας σου δέ σέ ἔσπρωξε ἡ κατασταλαγμένη ἐπιστήμη. Ὁμάδα ἐπιστημῶν, μέσα στήν ἀγωνία τους νά ἐξιχνιάσουν τό μυστήριο «λογικός ἄνθρωπος», διατύπωσαν καί τήν πιθανότητα νά προέρχεται ἀπό μιᾶ βραδύτατη ἐξέλιξη καί ἀναβάθμιση τῶν κατώτερων μορφῶν τῆς ζωῆς. Ὅμως, οἱ ὑποθετικές αὐτές ἀπόψεις καί θεωρίες, ποτέ δέν παρουσιάστηκαν ὡς ἐπιστημονικά ἐξακριβωμένα γεγονότα. Ἐμειναν στόν προθάλαμο τῶν «καθ' ὑπόθεση» ἐκτιμήσεων καί βρίσκονται, ἀπό τότε, σέ συνεχῆ ἀναμόρφωση, ἀμφισβήτηση καί ἀπόρριψη. Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Δαρβίνου (δέκατος ἔνατος αἰώνας), ἴσαμε σήμερα, ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης δέν καταξιώθηκε μέ τήν ὁμόφωνη ἀποδοχή καί προσυπογραφή ἀπό τούς ἀρμόδιους κλάδους τῶν ἐπιστημῶν.

Εγώ, ὁ φίλος σου καί συνομιλητής σου, δέ θέλησα νά στηριχτῶ ἐστά δεκανίκια μιᾶς θεωρίας, πού δέ ἔχει ἐπικυρωθεῖ καί πού ἴσως νά μή βρεῖ ποτέ τῆς τήν ἐπικύρωση ἀπό τούς ἐπιστήμονες-ἐρευνητές. Στριάφηκα σέ ἄλλη πηγὴ γνώσης. Ἀνακάλυψα, στήν τελειότητα, στήν ὁμορφιά καί στήν ἐντελέχεια τῆς Δημιουργίας, τήν ἄπειρη Σοφία, τήν ἀσύλληπτη δύναμη καί τήν ἀπροσμέτρητη ἀγάπη τοῦ ἐπιδέξιου Πλάστη. Καί ἔμεινα θαυμάζοντας, μέσα στήν ἴδια τὴν ὑπαρξή μου, τό μοναδικό δῶρημα καί προνόμιο, πού χάρισε καί σέ μένα καί σέ σένα. Τό λογικό. Τήν ἱκανότητα νά μελετᾷμε τό γύρω μας κόσμο, νά διατυπώνουμε ἄποψη, νά στοιχειο-

θειοῦμε ἐπιστημονικές ἐμπειρίες, νά στήνουμε τεχνολογικά ἀριστουργήματα, νά γράφουμε σελίδες πολιτισμοῦ, νά περπατᾶμε μέσα στό σύμπαν, ὡς οἰκονόμοι καί διαχειριστές τῶν πολλῶν, τῶν ἀναρίθμητων δωρημάτων τοῦ Δημιουργοῦ μας καί Πατέρα μας.

Ο διαφορετικός αὐτός βηματισμός, αὐτόματα, μᾶς ἔχει φέρει σέ ἄλλα τέρματα. Σύ (δέν μπορεῖ νά γίνει διαφορετικά) βλέπεις τόν ἄνθρωπο, τό διπλανό σου, τό μακρινό σου, τό φίλο ἢ τόν ἐχθρό, ἀκόμα καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου, ὡς ἀπόγονο τοῦ πιθήκου. Ἐναρτᾶς στήν πρώτη ἀρχή τῶν φωτογραφιῶν τῶν γονιῶν σου καί τῶν παππούδων σου, τό συμπαθητικό τετράποδο καί τό ἐπιδεικνύεις ὡς γενάρχη σου. Καί ὅταν ἀναφέρεσαι στό γείτονά σου ἢ στό συμπολίτη σου ἢ στόν ὁποιοδήποτε κάτοικο τοῦ πλανήτη μας, τυπώνεις μέσα σου τήν εἰκόνα του, ὡς εἰκόνα τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ πιθήκου. Μέ ὅλες τίς συνέπειες, πού μπορεῖ νά ἔχει μιά τέτοια ἐγγραφή.

Εγώ, σοῦ τό ἐξομολογοῦμαι μέ βαθειά συγκίνηση, ἀξιολογῶ διαφορετικά τή δική μου ὑπαρξη καί τοποθετῶ σέ ἄλλο βᾶθρο, ἰδιαίτερα ψηλό, τό γνωστό ἢ τόν ἄγνωστο συνοδοιπόρο μου στό πυκνό δάσος ἢ στίς ἐρημιές τοῦ βίου. Καμαρώνω τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀγαπῶ, γιατί εἶναι τό ἐκλεκτό παιδί τοῦ Θεοῦ, τό λογικό πλάσμα, πού δημιουργήθηκε «καί' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωση», ὁ ἄρχοντας καί διαχειριστής τῆς ἄλογης Δημιουργίας, ὁ ἀποδέκτης τῶν θεϊκῶν χαρισμάτων, ὁ μέτοχος στή γνώση καί στήν ἀγάπη, ὁ δημιουργός, μέσα στό ἀνάκτορο τοῦ Δημιουργοῦ, ὁ ποιητής, μετά τόν Ποιητή, ὁ ταξιδιώτης, πού ταξιδεύει σέ ὀρίζοντες περιπέτειας, περνάει ἀπό τό θάνατο καί τόν τάφο καί ξανοίγεται στήν ἀνάσταση καί στήν αἰωνιότητα.

Μπορεῖ νά μή συντονίζεσαι μέ τή δική μου ἐμπειρία καί μέ τό δικό μου ὄραμα. Δικαίωμά σου. Δέν τό ἀμφισβητῶ καί δέν τό ἀντιμάχομαι. Καί ἐγώ δέ συμφωνῶ μέ τό δικό σου ἀνάπτυγμα, ἀλλά μένω νά σέβομαι τήν ἐλευθερία σου καί τίς ἐπιλογές σου. Σέ παρακαλῶ, κάνε καί σύ τό ἴδιο. Σεβάσου τό κρυφό θησαύρισμα τῶν συνανθρώπων σου, πού γεύτηκαν τήν κοινωνία μέ τόν ἄπειρο Θεό καί ἔνοιωσαν μέσα τους νά σκηνώνει ἡ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.



«Έν λόγῳ...» καί «έν διαλόγῳ»



Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀπολίθωμα παρωχημένης ιστορικῆς ἐμπειρίας. Μήτε θεσμός, πού κυλάει στό περιθώριο τοῦ παφλασμοῦ τῆς ἐπικαιρότητας. Εἶναι ἡ ζωντανή κοι-

νότητα «*τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων*». Πού τούς συνδέει καί τούς ἐνώνει ἡ ἐλεύθερη ἀναφορά καί προσήλωση στό σταυρωμένο καί ἀναστημένο Κύριό μας καί τούς ἀναδεικνύει «*καρδιά καί ψυχή μία*» (Πράξ. δ' 32). Οἱ καιροί ἀλλάζουν. «*Γενεά πορεύεται καί γενεά ἔρχεται*» (Ἐκκλησιαστής α' 4). Τά σχήματα τῶν πολιτισμῶν ἀναμορφώνονται καί μεταμορφώνονται. Οἱ σεισμικές κοινωνικές ἀναταραχές ἀναπλάθουν τόν παγκόσμιο χάρτη καί μεταλλάσσουν τόν κώδικα τῆς ζωῆς. Τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, μένει ζωντανό, μάρτυς καί ἀπόστολος τῆς «καινῆς κτίσης». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἀποκλειστική, σαρκωμένη Ἀλήθεια, «*τό Α καί τό Ω, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος*» (Ἀποκάλ. α' 8) εἶναι, ἀδιάκοπα, ἡ Κεφαλή τοῦ τιμημένου αὐτοῦ Σώματος, κοντά στόν καθένα καί μαζί μέ ὀ-

λους, «Ὁδηγός» καί «Παράκλητος» καί «Σωτήρας», «*πάσας τās ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. κη' 20).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιὰ πραγματικότητα, πού σφραγίζει, ἀλλά καί δίνει ἄλλη ποιότητα στήν ἱστορία. Τό πέραςμα ἀπό τό «χθές», στό «σήμερα» καί στό «αὔριο» δέν ἐγγράφει μόνο μόχθο καί ἀντιπαλότητες. Ἀγωνία γιά τή διατήρηση ἢ τήν ἐπιμήκυνση τοῦ βίου καί σκληρές ἀναμετρήσεις μέ τούς ἐκμεταλλευτές του προσώπου μας καί τῶν ὁραμάτων μας. Ἐγγράφει, παράλληλα, τίς χαρισματικές ἐμπειρίες, πού ζοῦμε ὅλοι μας μέσα στή Ἀγιοπνευματική ἐκκλησιαστική ἀτμόσφαιρα. Τήν ἄμεση σχέση μας μέ τό θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας. Τόν ἐμπλουτισμό μας μέ τό λόγο Του, μέ τά «*ρήματα ζωῆς αἰώνιου*» (Ἰωάν. στ' 68). Τήν διακριτική προσέγγισή μας στό «κενό μνημεῖο» Του. Τήν προσωπική ψηλάφηση, ἐκ μέρους μας, τῆς λογιζομένης πλευρᾶς Του. Τήν καταύγασή μας μέ τό Φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν ἐμπειρίες, προσωπικές καί λυτρωτικές, ἀλλά καί

μηνύματα, πού εξαγγέλλονται στην πανανθρώπινη οικογένεια, έρεθίζουν σέ υπέρβαση τής πιεστικής, υπαρξιακής άγωνία και χειραγωγούν στην άναζήτηση του άτίμητου μαργαρίτη, του άληθινού νοήματος τής ζωής (Ματθ. ιγ' 46).



Ή Έκκλησία, μέσα στη ροή τής ιστορίας, δέ σιωπά, δέν άποσύρεται και δέν κρύβεται. Ή έκδίπλωση μοναδικού γεγονότος, ως έμπειρία άλήθειας και υπαρξιακού νοήματος, ως γεύση πληρότητας και επανάπαυσης, ζει δυναμικά και πορεύεται «έν λόγω» και έν «δι-αλόγω». Καταθέτει, μέ υπευθυνότητα την έμπειρία Της και τό μήνυμά Της. Και διαλέγεται, σεμνά, έγκάρδια, άδελφικά, μέ τά μέλη Της και μέ κάθε άνήσυχη ύπαρξη. Άκούει, μέ προσοχή, τά έρωτήματα και την έκφραση των ποικίλων προβληματισμών. Και καταθέτει τό κοινό θησαύρισμα των άγιών Άποστόλων και των μαρτύρων Της.

Ή λόγος τής Έκκλησίας δέν είναι δημοσιογραφικό ή έπικοινωνιακό άνοιγμα στό επώνυμο ή άώνυμο πλήθος. Δέν εισφέρει μιά, επί πλέον, άποψη στά πολυσυζητημένα οικονομικοτεχνικά προβλήματα ή ένα, πρόσθετο, κέντρισμα αντίλογου και αντιμαχίας στις παρατάξεις, πού περπατούν στην όδό τής επικαιρότητας μέ τις κάννες στηλωμένες στά αντίπαλα στρατόπεδα. Ή Έκκλησία, μιλώντας στό σύγχρονο κόσμο, στην κάθε γενιά, πού όδεύει τό δικό της, προσδιορισμένο, δρομολόγιο, φέρνει τό Εύαγγέλιο Ήσού Χριστού και την άτίμητη έμπειρία τής μακραίωνης ιστορίας. Τή σάρκωση του Θεού Λόγου. Πού «έαυτόν έκένωσε μορφήν δού-

λου λαβών, έν όμοιώματι άνθρώπου γενόμενος» (Φιλίπ. β' 7). Και, πού ή έν-ανθρώπησή Του χαράχτηκε, ως μοναδική, λυτρωτική παρέμβαση στην πανανθρώπινη περιπέτεια. Ή λόγος τής Έκκλησίας έκδίπλώνει όλες τις προσωπικές, πού άνοιχτήκαν στην προσωπική και στην κοινωνική μας ανέλιξη. Προσεγγίζει τον άνθρωπο και του μεταδίδει την πνοή τής άπειρης Άγάπης του Θεού. Και δημιουργεί τό κλίμα και τή διάθεση, για αντιμετάδωση άγάπης και πιστότητας έκ μέρους του άποδέκτη τής θεϊκής Άγάπης, του υπεροχικού, λογικού πλάσματος, του κάθε άνθρώπου.

Ή ροή και ή καλλιέργεια τής άγάπης, μέσα στους κόλπους τής Έκκλησίας-άπό τό Θεό στον άνθρωπο και άπό τον άνθρωπο στό συνάνθρωπο-άναδεικνύει τό διδακτικό λόγο τής Έκκλησίας σέ άγαπητικό διάλογο. Ή Έκκλησία δέ μιλάει άπό άπόσταση και άπό υπερωφωμένο βάθρο έξουσίας. Στέκεται πλάι στον πικραμένο ή στον προβληματισμένο άδελφό, στον έρημίτη του βίου ή στον χτυπημένο άπό τις αντίξοες περιστάσεις, άκούει τους στεναγμούς τής ψυχής και ανταποκρίνεται άπλά, στοργικά, χύνοντας στις πληγές «έλαιον και οϊνον» (Λουκ. ι' 34) και άνορθώνοντας «τάς παρειμένας χείρας και τά παραλελυμένα γόνατα» (Έβρ. ιβ' 12).

Αυτή είναι ή Έκκλησία Ήσού Χριστού. Ζωντανή, άποκαλυπτική, όδηγητική, ένταγμένη στη διακονία του άνθρώπου. Έκφέρει προς κάθε κατεύθυνση «λόγο άλήθειας» και διαλέγεται, άδελφικά και ταπεινά μέ τον κάθε άνθρωπο.



Θά μέ ρωτήσετε, ἴσως μέ κάποιο τόνο μελαγχολίας, ἴσως καί μέ μιά διάθεση ἔλαφρῆς ἢ φορτισμένης εἰρωνείας: Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού φέρνει στίς ἱστορικές Της ἀποσκευές τή βαρεία κληρονομιά τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, καί πού, στή μακρότατη καί πολυκύμαντη διαδρομή Της, θησαύρισε τούς καμάτους τῶν δυσεξαρίθμητων ἀγίων Της καί δασκάλων Της, ἔχει τούτη τή στιγμή, τήν ἱστορικά κρίσιμη καί ἀλλόκοτη, ἄρτια τήν πνευματική Της ἐξάρτηση; Εἶναι σέ θέση νά ἐκφέρει λόγο σωστικό, ἔμπνευση καί διδασχῆ, στερεωμένη στήν Παύλεια παράδοση, ἰκανή νά ἀφυπνίσει τίς ναρκαμένες καί παγωμένες συνειδήσεις καί νά συμπήξει ἐκκλησιαστική κοινότητα γνήσιου νοηματισμοῦ τῆς ζωῆς, ἀνυπόκριτης ἀγάπης καί λυτρωτικῆς ἐμπειρίας; Τά στελέχη Της καί τά μέλη Της εἶναι καταρτισμένα καί πρόθυμα νά ἐγκαινίσουν διάλογο ἢ καί ἀξιόπιστο ἀντίλογο στά φλύαρα ἰδεολογήματα τῆς ἐποχῆς μας, πού διαφημίζουν εὐμάρεια καί ἐξασφαλίζουν ἀπαξίωση καί ἐξουθένωση;

Θά ἀπαντήσω, μέ τό χέρι στήν καρδιά. Δίχως νά σιωπήσω τήν ἀλήθεια. Καί δίχως νά ἐπαυξήσω, αὐτόβουλα καί αὐθαίρετα, τόν ἔπαινο ἢ τόν ψόγο.

Στήν πλατεία βάση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας Σώματος διακινήθηκαν καί διακινοῦνται ὄχι λίγες, χαρισματικές, φυσιογνωμίες, πού διαθέτουν τήν πνευματική συγκρότηση καί τήν ἰκανότητα νά διατυπώσουν λόγο πιστότητας καί ἀλήθειας καί νά συνεχίσουν τό διάλογο τῆς ἀγάπης, πού ἀνοιξαν οἱ Ἀποστολοι καί οἱ ἄγιοι.

Ὁ αἰώνας, πού ἔκλεισε, εἶναι σι-

γματισμένος καί φωτισμένος μέ τά σημάδια τῆς παρουσίας καί τῆς μαρτυρίας τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού, μέ τό παράδειγμά τους καί μέ τό λόγο τους, ἀνοιξαν δρόμους καί χειραγώγησαν πλανεμένες ὑπάρξεις στήν ἐστία τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης, στήν ἀναδόμηση τῶν ὁραμάτων τους καί στήν ἀληθινή καταξίωση.

Στήν πυραμίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, στό ἡγετικό κύκλωμα τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας-εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τό διακηρύξω-τό κλίμα εἶναι ζοφερό καί ἀποκαρδιωτικό. Ἐνῶ τό εὐρύ ἐκκλησιαστικό Σῶμα διαθέτει στούς κόλπους του ἰσχυρά ἀντισώματα καί μέλη μέ ἔμπνευση καί ἱεραποστολικό ζήλο, ἡ Συνοδική ὁμηγυρη βιώνει καταστάσεις βαρεῖας κρίσης καί ἐμφανίζεται στό προσκήνιο ἀνίκανη νά μιλήσει ἢ νά διαλεχθεῖ, νά ἐξαγγεῖλει καθαρό μήνυμα σωστικῆς ἐμπειρίας καί νά σκύψει ταπεινά σέ ἀδελφικό διάλογο.

Ξεχωρεῖστε μιά μικρή ὀμάδα Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού ὁ λόγος τους καί ἡ βιοτή τους ἀναδίνουν ἄρωμα Πατερικῆς παιδείας καί ἀποστολικῆς γνησιότητας. Εἶναι τόσο λίγοι, πού μποροῦν νά μετρηθοῦν στά δάχτυλα τοῦ ἑνός χεριοῦ. Ἀπό κεῖ καί πέρα θά συναντήσετε τήν ἀπαιδευσία, παντρεμένη μέ τή χλιδή καί τήν ἔπαρση τῆς ἀλόγιστης ἐξουσίας. Ἕνα ἄγος, καλυμμένο κάτω ἀπό τό ἐπισκοπικό ὠμόφορο.

Αὐτή ἡ πλειοψηφία, μέ τήν κοσμική της ἄρματωσιά καί τά φροῦδα ὄνειρα, ξεροσταλιάζει στά τηλεοπτικά παράθυρα, θηρεύοντας κάποιο φακό καί κάποιο εἰκονολήπτη, πού θά εὐδοκῆσει νά ἐστιάσει τήν προσοχή του στό ἀγέρωχο πρόσωπό τους, ἔστω καί ἄν

αυτός ενεργοποιεί την κάμερα, μόνο και μόνο για να φωτογραφήσει τα απομεινάρια της άσημαντότητας και να τα εμφανίσει ως δείγματα της σημερινής κατάπτωσης και της ασύγγνωστης διαφθοράς.



Μή θεωρήσετε υπερβολική και ανεδαφική την άπαισιόδοξη κρίση μου. Τα γεγονότα κραυγάζουν. Και οι αντιδραστικές κινητοποιήσεις-δημοσιογραφικές, τηλεοπτικές, μαζικές-είναι τόσο πυκνές και τόσο έντονες, πού δέν αφήνουν περιθώρια για έφησυχασμό, μήτε έπιτρέπουν την έπιστράτευση της άρχης της έκκλησιαστικής οικονομίας, για μετρίασμό της έναγωνίας καταφοράς ένάντια στή σημερινή έπισκοπική άσημαντότητα.

Ξέρω, πώς ή πρώτη κουβέντα, πού θά έστομιστεί, για να αναίρέσει ή να άποδυναμώσει την έκτίμηση-τή δική μου και του ευρύτερου έκκλησιαστικού πληρώματος-και ή πρώτη πρωτοβουλία, πού θά έπιχειρηθεϊ, θά είναι ή παραπομπή στον όγκο των έκκλησιαστικών έντύπων, πού πνίγουν-κυριολεκτικά-τους Ναούς μας και τίς άποθηκες των έκκλησιαστικών μας όργανισμών.

Δέ διαφωνώ και δέν άντιλέγω, πώς τά έντυπα, πού έκδίδουν τά διάφορα έκκλησιαστικά μας κλιμάκια, είναι πληθωρικά. Άσύμμετρα μέ τον όγκο του πληθυσμού. Άν συλλεγοϋν, σέ μιά χωματερή, θά σχηματίσουν βουνό. Άλλά, βουνό άνώφελο και επικίνδυνο. Οϊ Μητροπολίτες φιλοτιμοϋνται, ή παρομοϋνται άπό τό ένστικτο της άυτοπροβολής, να έκδώσουν ένα έντυπο ή ένα περιοδικό, μέ τή δηλωμένη σκοπι-

μότητα, να διδάξουν τό λαό ή να του παρουσιάσουν την πολυδιάστατη ενεργητικότητα της Μητρόπολης και του ίδιου του Μητροπολίτη και να τον πείσουν, ότι ή τοπική Έκκλησία, άκοίμητη, καθοδηγεϊ τό πλήρωμα, άφουγκράζεται τίς άνησυχίες του και τους στεναγμούς του, μοχθεϊ για την ανακούφισή του και συμβάλλει, ολοένα και περισσότερο, στην έπίλυση των προβλημάτων, πού εισάγει ή έπικαιρότητα. Τό τραγικό και άποκαρδιωτικό είναι, πώς ο όγκος αυτού του τυπωμένου χαρτιού είναι έντελώς άνούσιος και άνίκανος να θρέψει τίς πεινασμένες ψυχές. Η θεολογική του ποιότητα, δείγμα άκάλυπτης άπαιδευσίας, φτηνής καυχησιολογίας και, συχνά, κραυγαλέας άγραμματωσύνης. Τό θεματολόγιο, πεζό και τετριμμένο, άναμάσημα ίδεών, πού έχουν άκουστέϊ κατ' έπανάληψη και έχουν καταπονήσει τό Όρθόδοξο άκροατήριο. Η γλώσσα ξύλινη, παγερή, σαν ήχώ σπασμένου γραμμόφωνου. Οϊ μητροπολιτικές δραστηριότητες, πού προβάλλονται και διαφημίζονται, δάνεια άπό τή μικροπολιτική και άπό τίς ντιρεκτίβες των δασκάλων των έπικοινωνιακών τρύκ. Και, κερασάκι στην τούρτα της άσημαντότητας, ή φάτσα του δεσπότη, πού-όσο μικρό και αν είναι τό μητροπολιτικό έντυπο-τυπώνεται σέ τριάντα, ως σαράντα, πόζες. Ο δεσπότης εύλογεϊ. Ο δεσπότης μιλάει. Ο δεσπότης χαιρετάει τους έπίσημους. Ο δεσπότης μπαίνει ή βγαίνει άπό την κούρσα του. Λές και έχουν οϊ άνθρωποι σεβντά να μάθουν, λεπτομερέστατα, τό έπικοινωνιακό παιχνίδι του καθενός δεσπότη, για να βγοϋν στους δρόμους, να τον πολυχρονίσουν.

Τό ἀποτέλεσμα, ξέρετε ποιοί εἶναι; Ὅλα αὐτά τά τυπωμένα χαρτιά, πού ἐμφανίζουν καί διαφημίζουν τήν πνευματική ἀνέχεια τῶν Ἑλλήνων Ἐπισκόπων καί τήν ἀκόρεστη δίψα τους γιά προβολή, σκοντάφτουν στή λαϊκή περιφρόνηση καί καταντοῦν ἀνώφελα. Ὑλικό γιά ἀνακύκλωση. Οἱ Μητροπολίτες φορτώνουν στούς Ναούς τίς δαπάνες τῆς ἔκδοσής τους. Οἱ προϊστάμενοι τῶν Ναῶν κάνουν ἀπανωτές συστάσεις στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα νά δώσει κάποιο μικρό νόμισμα, γιά νά προμηθευτεῖ τό διαφημιστικό φυλλάδιο. Ἀλλά ἡ ἀναπόκριση εἶναι πέρα γιά πέρα ἀρνητική. Οἱ ἱερεῖς, προβληματισμένοι καί τρέμοντας τή δεσποτική ὀργή, ἀναλαμβάνουν νά πληρώσουν ἀπό ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας ἢ, στήν ἔσχατη ἀνάγκη, ἀπό τήν τσέπη τους, τό ἀντίτιμο τῶν περιοδικῶν. Καί κάνουν ἔκκληση στούς ἐνορίτες τους νά περάσουν ἀπό τό παγκάρι καί νά πάρουν-ἐντελῶς δωρεάν-τό μητροπολιτικό ἔντυπο. Ἀλλά καί στήν περίπτωση αὐτή, οἱ ἐνορίτες ἀδιαφοροῦν καί προσπερνοῦν, δίχως νά δωρίσουν, οὔτε κἄν βλέμμα ἐκτίμησης, στίς φωτογραφίες καί στά κείμενα τοῦ αὐτοδιαφημιζόμενου δεσπότη.

Κατάσταση τραγική καί ἐνδεικτική. Πού δέν τήν ξεφεύγουν μήτε τά, ἐμφανισιακά ἀνανεωμένα, ἔντυπα, πού ἐκδίδουν ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐκκλησιαστικοί αὐτοί ὀργανισμοί, μέ τήν ὠθηση καί τήν καθοδήγηση τοῦ κ. Χριστόδουλου, τυπώνουν ἀδιάκοπα ἔντυπα-περιοδικά, φυλλάδια, μικρότερα καί μεγαλύτερα βιβλία-πού κεντρικό μοτίβο ἔχουν τή διαφήμιση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου καί

τήν ἐστίαση τῆς λαϊκῆς προσοχῆς στό λυμφατικό ἔργο τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Καί, μόλις ρωτήσετε τόν ὁποιοδήποτε Ἕλληνα, ἂν ἔχει διαβάσει καί, πολύ περισσότερο, ἂν ἔχει ἐντυπωσιαστεῖ καί ἐπηρεαστεῖ θετικά ἀπό κάποιο τέτοιο ἀρχιεπισκοπικό αὐτολιβάνισμα, ἡ ἀπόκριση, πού θά εἰσπράξετε, θά εἶναι εἴτε τό μειδίαμα, εἴτε τό γύρισμα τῆς πλάτης.

Τολμῶ μιὰ πρόκληση. Ἀπευθυνθεῖτε σέ ἕνα, ὁποιοδήποτε, ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ρωτεῖστε τον, ἂν ἔχει διαβάσει τό ἐπίσημο δημοσιογραφικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό περιοδικό «Ἐκκλησία». Τό ἔντυπο αὐτό στέλλεται σ' ὅλους τοὺς ἱερεῖς. Ἀλλά κανένας δέν τό ξεφυλλίζει. Οἱ ἱερεῖς, ἢ τό ρίχνουν στό ντουλάπι, γιά νά σιτέψει, ἢ τό ἀφήνουν πάνω σέ κάποιο τραπέζι, ἴσαμε νά καταντήσει κουρελόχαρτο. Κανένας δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν πληθωρική ἀρθρογραφία τοῦ Χριστόδουλου καί κανένας δέν προστρέχει στίς σελίδες τῆς γιά νά λύσει θεολογικές ἀπορίες ἢ γιά νά ἐμπλουτίσει τήν ποιμαντική του φαρέτρα.

Καταιγιστικός, ἀλλά κενός ὁ θεολογικός καί ὁ ποιμαντικός λόγος τῆς σημερινῆς ἐπισκοπικῆς οἰκογένειας. Βεγγαλικά, δίχως σταθερό, ὀδηγητικό, φῶς. Καρύδια, δίχως θρεπτική ψίχα, πού κυλοῦν, θορυβοῦν καί ἐνοχλοῦν. Λουλούδια πολυκαιρισμένα, πού δέν εὐωδιάζουν καί δέν τροφοδοτοῦν τίς αἰσθήσεις μέ εὐφροσύνη. Ἡ σημερινή ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία βηματίζει, τραγικά ἀπομονωμένη, μέσα στό πυκνό δάσος τῶν προβληματισμῶν, τραυλίζοντας κακόηχους «δοξαστικούς» αὐτοῦ ἐπαινους.



Τό δεύτερο στοιχείο τῆς ἐκτροπῆς καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ σημερινοῦ ἡγετικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κλάμπ, εἶναι ἡ ἀνικανότητά του νά περπατήσει, ἀνάμεσα στόν ἀνήσυχο ἤ στόν πονεμένο λαό, «ἐν διαλόγῳ». Νά βάλει αὐτί νά ἀκούσει τήν ἀντίρρηση ἢ τό παράπονό του. Νά μετρήσει τό δίκιο του. Νά σεβαστεῖ τήν ἀποψή του καί τήν ἀγωνία του.

Ἡ Συνοδική παρέα, στή συντριπτική πλειοψηφία της, ἔχει συνηθίσει νά ἀπευθύνεται στίς λαϊκές μάζες μέ μονόλογο. Καί, ὅπως σημειώσαμε παραπάνω, μέ κακόγουστο, ἀθεολόγητο, ἀνεπίκαιρο καί σκοτεινό μονόλογο. Δέ διαφωτίζει μέ ὑπευθυνότητα. Δέ χειραγωγεῖ μέ ἀγάπη. Ἐπιλεγμένο θεματολόγιο, ἡ ὑπερέξαρση τῆς ἐπισκοπικῆς αὐθεντίας. «... Ὅπου Ἐπίσκοπος ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία...». Κεντρική στόχευση, ὁ ἐξαναγκασμός σέ ὑποταγή. Νεόκοπη πρόκληση-ἐγκαινιάστηκε ἀπό τόν Χριστόδουλο-ἡ υἱοθέτηση καί ἡ ἐπίδοκιμασία τοῦ ἐπισκοπικοῦ μονόλογου μέ κροταλιστό χειροκρότημα.

Ἡ λαϊκή ἀντίδραση, ἡ κριτική τῶν ἐπισκοπικῶν ἀτοπημάτων, ἡ διεκδίκηση τοῦ δικαιώματος μετοχῆς τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας στούς ἐπίκαιρους προβληματισμούς καί στούς σχεδιασμούς τῶν ἱεραποστολικῶν ἀνοιγμάτων, χαρακτηρίζονται, ἄλλοτε ὡς ἀνεπίτρεπτες παρεμβάσεις στίς ἐπισκοπικές ἀρμοδιότητες καί ἄλλοτε ὡς βίαιες ἐπιθέσεις τῶν «ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας». Τό μοτίβο τῶν συμβουλῶν εἶναι ἕνα καί μοναδικό: Οἱ νομιμόφρονες πιστοί, τά πρόβατα, πού ἀκολουθοῦν μέ ἀφοσίωση τούς ποιμένες τους, δέ φωνάζουν, δέ διεκδικοῦν λεπτομερή καί πειστική ἐνημέρωση, δέ διαμαρτύρονται,

δέ σηκώνουν παντιέρα. Σκύβουν τό κεφάλι καί πορεύονται, ὄχι ὡς λογικά πρόβατα, ἀλλά ὡς κοπαδιασμένες ἀλογες ὑπάρξεις.

Θυμηθεῖτε τίς ἐξελίξεις στά δέκα χρόνια τῆς Χριστοδουλικῆς ἡγεμονίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καθημερινά μπροστά στό μικρόφωνο ἢ στημένος στό τηλεοπτικό παράθυρο. Μέ τό χαρακτηριστικό ὑπεροπτικό του βλέμμα καί μέ τό φτηνό, μακρόσυρτο καί ἐξοργιστικά στιλιτευτικό του λόγο. Καί, πρόσθετα, μέ τήν ἀπαίτηση, νά μήν ἀποτομηθεῖ ὁ παραμικρός ἀντίλογος. "Ἄν ἕνας ἄλλος Ἐπίσκοπος, ἢ ἕνας διακριτικός μελετητής τῆς θεολογικῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παρουσίας ἢ ἕνας παράγοντας τοῦ δημοσιογραφικοῦ κυκλώματος ἐπιχειροῦσε τό τολμηρό ἐγχείρημα, νά βγεῖ στή δημοσιά καί νά ἀμφισβητήσει ἢ νά ἀνασκευάσει τήν ἀπόφαση τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐθεντίας, θά δεχόταν ἀμέσως τήν καυτή ρετινιά καί τό ὄνομά του θά περνοῦσε στή μαύρη λίστα.

Ἀκόμα καί στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, πού προήδρευε ὁ Χριστόδουλος, ὁ «διάλογος» βρισκόταν στιγματισμένος ὡς δικαίωμα «ἐν ἀπαγορεύσει». Ἄμα μιλάει ὁ πρόεδρος, (ὁ πρῶτος, ὅπως, γιά ἕνα διάστημα, αὐτοδιαφημιζόταν), οἱ πολλοί πρέπει νά σιωποῦν, ἔστω καί ἄν, Κανονικά καί θεσμικά, παρακάθονται στήν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων, ὡς συνυπεύθυνοι καί συνυπόλογοι μέ τόν πρόεδρο καί-ἀπό τίς Καταστατικές διατάξεις-ἀντλοῦν τό δικαίωμα ἢ, μᾶλλον, ὑποχρεώνονται νά ἐκφέρουν ἐλεύθερη γνώμη καί νά χρησιμοποιοῦν τήν ψήφο τους, δίχως

τόν παραμικρό έκβιασμό.

Τά παραδείγματα τῆς φίμωσης τοῦ ἐλεύθερου λόγου καί τοῦ ἀντιρρητικοῦ ἢ ἐλεγκτικοῦ ἀντίλογου, πάμπολλα. Εἶναι τό σταθερό, ζοφερό καί αἰνιγματικό, κλίμα στίς Συνοδικές διασκέψεις, στό χῶρο, πού ἡ ἱερή Πατερική μας παράδοση καί οἱ θεσμοθετημένες Κανονικές ὑποδείξεις διασφαλίζουν τήν ἐλευθερία τῶν μελῶν τοῦ Σώματος καί ὑπογραμμίζουν τήν προσωπική τους εὐθύνη.

Ἰδιαίτερα χτυπητό καί ἀποκρουστικό ἦταν τό φαινόμενο αὐτό κατά τήν περίοδο, πού οἱ σκανδαλώδεις διαστροφές τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἤθους, ἀκόμα καί τοῦ ἀνδρισμοῦ τους, κύλησαν στά κανάλια τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπικαιρότητας καί ἐπνιξαν τίς εὐαισθησίες καί τίς προσδοκίες τοῦ ἀνυποψίαστου λαϊκοῦ πληρώματος. Κεῖνη τήν ὥρα, τῆς βαθεῖας σκοτεινιάς, τῆς ἀπελπισίας καί τῆς πονεμένης κραυγῆς, τήν ὥρα, πού πιστοί καί ἀπιστοί ἀπαιτοῦσαν «κάθαρση» τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος, τά παραπετάσματα τῆς σκόπιμης καί ἔνοχης σιωπῆς ἐπεφταν, βαρειά, στήν πύλη καί στά παράθυρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἔκρυσαν τή νοσηρή ἐκκοσμίκευση καί τήν ἀφόρητη δυσσομία τῆς ἠθικῆς σήψης.



Τοῦτο τον καιρό τά δυό κορυφαῖα διοικητικά Σώματα τῆς Ἐκκλησίας μας συνεδριάζουν δίχως τήν παρουσία καί τή δυναστική πίεση τοῦ προέδρου Χριστόδουλου. Νά ἀφήσουμε ἐλεύθερη τή φαντασία μας νά ὀραματιστεῖ, πῶς εἶναι δυνατό νά ἀλλάξει τό κλίμα; Νά πιστέψουμε, πῶς μπορεῖ νά ἀνοίξει ὁ δίαυλος τῆς ἐλευθερίας; Νά καταστα-

λεῖ ἡ στυγνή ἔπαρση, τό μονοπώλιο τῆς πλανεμένης καί νοσηρῆς ἀρχιερατικῆς αὐθεντίας; Νά ἀναγνωριστεῖ τό ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ «λόγου» καί τῆς κατάθεσης ἔλλογης διαφωνίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ὥστε «ἐν ἐνί πνεύματι καί μιᾷ καρδίᾳ» νά ἀναζητεῖται ἡ ἀλήθεια καί νά βιώνονται τά δωρήματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Τό αἴτημα, συνοδευμένο μέ τήν ἐλπίδα, χτυπάει τήν πόρτα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τίς καρδιές τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν.

Ἄν γίνεῖ ἀποδεκτό, μπορεῖ νά φέρεῖ τήν ἀνοιξη. Ἄν οἱ καρδιές μείνουν κλειστές καί παγωμένες, ὁ χειμώνας θά συνεχιστεῖ καί μετά τή Χριστοδούλειο περίοδο. Γιά ἀπροσδιόριστο μήκος χρόνου. Καί μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὑλών Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X



“Ολοι καθαιρετέοι

Ἐάν θέλετε νά μάθετε ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας γιά τό πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Μητροπολιτῶν, δέν ἔχετε παρά νά ἀναζητήσετε στά ἀρχεῖα εἰσερχομένων τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων τοῦ ἔτους 2005 σχετικό ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς περιόδου 2004-2005. Τό ἔγγραφο αὐτό, μέ τίτλο «*Αἴτηση θεραπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων*», δημοσιεύτηκε καί στό περιοδικό «*ΕΚΚΛΗΣΙΑ*» (Ἰούλιος 2005), ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀναφέρει ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν «*δεδομένων (τῶν) ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπική (ὁμοφυλοφιλική) συμπεριφορᾶν παντελῶς ἄσχετον πρός τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος*». Ἐπομένως, κατά τήν Ἱερά Σύνοδο, ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὡς ἰδιωτική ὑπόθεση, δέν συνδέεται μέ τήν ἄσκηση τοῦ λειτουργήματος τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος πρέπει νά καλύπτεται, ὅσον ἀφορᾶ «*συμπεριφορές*» του τέτοιου εἶδους, καί νά προστατεύεται βάσει τοῦ νόμου ἀπό κάθε δημόσιο ἔλεγχο.

Ἐπανερχόμαστε γιά τρίτη φορά στό θέμα (τεύχη 195 καί 206) διότι ἡ ΕΠΙΣΗΜΗ αὐτή θέση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,

πού ἀνατρέπει ὅλη τή βιβλική καί πατερική διδασκαλία, ὅσον ἀφορᾶ τή γενετήσια συμπεριφορά τῶν Χριστιανῶν ἐν γένει, ἀλλά ἰδίως τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, δέν ἀνεκλήθη. Παραμένει πάντοτε ἐν ἰσχύει. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς περιόδου 2004-2005, πού ἔλαβε καί προέβαλε τήν παραπάνω ἀπόφαση, τήν ἀποτελοῦσαν οἱ ἐξῆς Ἱεράρχες:

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐάνθης κ. Παντελεήμων.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος.

Ὁ Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐσέβιος.

Ὁ Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

Ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Θεόκλητος.

Ὁ Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Νικόδημος.

Ὁ Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος.

Ὁ Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος.

Ὁ Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεών.

Ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Νεκτάριος.

Ὁ Μητροπολίτης Γλυφάδας κ. Παύλος.

Ὁ Μητροπολίτης Θήρας κ. Ἐπιφάνιος.

Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω θά πρέπει κάποτε νά λογοδοτήσουν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ὡς κηρύσσοντες νέα ἦθη, πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Προβλεπόμενη ποινή ἢ καθάρηση.

Μετά παρέλευση πολλῶν μηνῶν καί ἐξ αἰτίας τοῦ θορύβου, πού ξεσηκώθηκε, οἱ Μητροπολίτες Ἐλασσῶνος, Σάμου, Καστορίας, Φλωρίνης, Κασσανδρείας, Νέας Σμύρνης, Γλυφάδας, Θήρας καί, μέ κάποιες ἐπιφυλάξεις ὁ Ξάνθης, υπέγραψαν καί ἔθεσαν σέ κυκλοφορία μιά Δήλωση (οἱ Ἀθηνῶν, Κερκύρας, Σύρου καί Χαλκίδος δέν τήν υπέγραψαν), μέ τήν ὁποία ἀποκηρύσσουν τήν «*Αἴτηση Θεραπείας...*». Γράφουν: «(Ἡ *Αἴτηση*) οὔτε ἀναγνώστηκε οὔτε ἐγκρίθηκε οὔτε πολύ περισσότερο-υπογράφηκε ἀπό μᾶς, τά Συνοδικά Μέλη τῆς τότε Συνοδικῆς Περιόδου». Ἀκόμα γράφουν: «ὄχι μόνο δέν υἱοθετοῦμε ἐκφράσεις ἐπιχειρήματα-τοῦ συντάκτη τῆς ἐν λόγῳ *“Αἴτησης”*... ἀλλά ΚΑΤΑ-ΔΙΚΑΖΟΥΜΕ καί ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ ἀπεριφράστως». Μαθαίνουμε ὅτι ἡ «*Δήλωση*» αὐτή τῶν παραπάνω 8+1 Μητροπολιτῶν ἐκυφορεῖτο ἐπί δίμηνο, ὑπῆρξε δέ καρπός πολλῶν διαπραγματεύσεων καί συμβιβασμῶν. Παρά ταῦτα ἡ «*Αἴτηση*» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δέν ἀνεκλήθη, ἄν καί αὐτοί, πού υπέγραψαν τή «*Δήλωση*» ἀποτελοῦσαν

τήν πλειοψηφία στό τότε συνοδικό σχῆμα. Ἡ εὐθύνη καί αὐτῶν δέν εἶναι μικρή. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐνέργειά τους αὐτή ΟΥΔΕΝ ἀποτέλεσμα ἦταν δυνατόν νά φέρει. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔπασχε στά ἐξῆς σημεῖα, πού τήν ἐξουδετέρωναν:

Α. Ἡ «*Δήλωση*» δέν ἔχει ἀποδέκτη. Ποῦ ἀπευθύνεται; Στόν κοινό πιστό; Αὐτός κρίνει μέν, ἀλλά δέν ἔχει τή δυνατότητα οὔτε τήν ἀρμοδιότητα νά ἀνακαλέσει συνοδικές ἀποφάσεις. Αὐτό μόνο ἡ Ἱ. Σύνοδος θά μπορούσε νά τό κάνει.

Β. Ποιό σκοπό ἐξυπηρετεῖ ἡ «*Δήλωση*»; Νά κοινοποιήσουν οἱ ὑπογράψαντες ὅτι ἀπορρίπτουν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπόφαση Συνόδου στήν ὁποία ἀποτελοῦσαν τήν πλειοψηφία; Πράγματα ἀδιανόητα! Ἐκτός ἄν ἐννοοῦν ὅτι τίς συνοδικές ἀποφάσεις, μέ τόν τρόπο πού λαμβάνονται, δέν πρέπει νά τίς παίρνει κανεῖς στά σοβαρά. Ὑπηρετοῦν τρέχουσες σκοπιμότητες καί τίποτε ἄλλο.

Γ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας γιά τήν ὁμοφυλοφιλία τῶν Ἐπισκόπων; Αὐτά, πού λένε αὐτοί, ἡ αὐτά, πού ἀποφάσισε ἡ Σύνοδος τους, καί δέν τά ἀνακάλεσε;

Δ. Τήν «*Αἴτηση*», λένε, δέν τήν υπέγραψαν. Μήπως, ὅμως, στά πρακτικά τῆς Συνόδου τῆς περιόδου ἐκείνης ὑπάρχει ἀπόφαση περί ἀποστολῆς σχετικοῦ ἐγγράφου στήν Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων; Τρία τά ἐνδεχόμενα. Ἡ ὑπάρχει πράγματι τέτοια συνοδική ἀπόφαση μέ τή σύμφωνη γνώμη ὄλων, ὁ καρπός, ὅμως, τῆς ὁποίας, (ἡ «*Αἴτηση*»), ἀπλῶς δέν



Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπό τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

Ἡ Ἀκατάλυτη Πολιτεία τῶν Οὐρανῶν.

(Ὁ συγγραφέας τοῦ ἄρθρου, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση εἶναι Καναδὸς Ὁρθόδοξος ἱερέας. Ἐφημέριος σέ ἐνορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς (ΟΓΑ) στό Hamilton τοῦ Καναδά καί ὑπεύθυνος ἱερέας γιὰ τίς ἀνάγκες Ὁρθοδόξων φοιτητῶν στό ἐκεῖ Πανεπιστήμιο MacMaster. Ἦταν πρῶνν προτεσιάντης πού ἐγένετο Ὁρθόδοξος. Τό ἄρθρο του ἀναφέρεται στήν ἀνάγκη ἱεραποστολῆς στήν πατρίδα του, οἱ ἐπισημάνσεις του, ὅμως, ἔχουν ἐνδιαφέρον πανορθόδοξο, ἰδιαίτερα στίς μέρες μας, πού ὅλος ὁ Δυτικὸς κόσμος ζεῖ τίς ἐπιπτώσεις τῆς παγκοσμιοποιημένης οἰκονομίας).

Ὅλοι μας νοσταλγοῦμε παλιές καλές ἡμέρες. Γιὰ κάποιους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς οἱ «παλιές καλές

ἡμέρες» παίρνουν τὴ μορφή τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς τελειότερης μορφῆς Χριστιανικῆς ζωῆς γιὰ τοὺς Ἑλληνες-ἢ τῆς Ἁγίας Ρωσίας, στήν ἐποχὴ τῶν μεγάλων Μοναστηριῶν καί τῶν πνευματικῶν πατέρων. Ἄλλοι μπορεῖ νά ἀναπολοῦν μικρότερα παλιά Ὁρθόδοξα βασίλεια στήν Ἀνατολὴ ἢ τὴ Δύση, ὅπως, π.χ., οἱ Βούλγαροι, οἱ Οὐκρανοί, οἱ Σέρβοι, οἱ Ἀγγλοσάξονες, ἢ οἱ Φράγκοι.

Τοὺς ἐθνικιστές ἀναπαύει αὐτὴ ἡ νοσταλγία, γιατί δίνει τὴν αἴσθησι, ὅτι τό μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος δέν θά σβῆσει ποτέ. Παρά ταῦτα, ἡ ἀπτή πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διάφορη. Ἡ Ἁγία Ρωσία κατέρρευσε μέσα στὸν ἄθεο Κομμουνισμό, τό Βυ-

ἐτέθη ὑπ' ὄψη τους, ὅποτε δέν εἶναι ἐντελῶς ἄμοιροι εὐθυνῶν. Ἦ τὴν υπέγραψαν, ἀλλὰ φοβούμενοι τὴν κραυγὴ τῶν πιστῶν τό ἀρνοῦνται, ὅποτε ψεύδονται! Ἦ δέν ἐλήφθη κάν τέτοια συνοδικὴ ἀπόφασι, ὅποτε ἔπεσαν θύματα ἀπάτης. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωση, ἀνεζήτησαν τὸν ἔνοχο; Προφανῶς ὅλα δείχνουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί τό περιβάλλον του. Καί τί ἔκαναν γιὰ νά προστατεύσουν τό

ἀρχιερατικὸ κύρος καί τὴν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, πού βάνουσα ἀμαυρώνονται;

Ἄντι, λοιπόν, οἱ 8+1 Μητροπολίτες νά θέτουν σέ κυκλοφορία ἕνα ἀνενεργό κείμενο, θά ἔπρεπε νά ἀγωνιστοῦν νά ἀνακληθεῖ ἡ ἐπαίσχυντη «*Αἴτηση Θεραπείας...*». Τό θέμα θά συνεχίσουμε νά τό παρακολουθοῦμε στενά.

ζάντιο κατακλύστηκε από τούς Μουσουλμάνους Τούρκους, και σήμερα ή πλειοψηφία Ἑλλήνων ἢ Ρώσων δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἐπάνοδο τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκρατόρων τους. Ὅπως κάθε γήινο, ὁ ἐθνικισμός θάβεται μέσα στή σκόνη τοῦ χρόνου. Σέ ἀντίθεση, ὅμως, πρὸς κάθε τί τό γήινο, κάτι ἀπό αὐτές τίς μεγάλες Ὁρθόδοξες Αὐτοκρατορίες συνεχίζει νά ζεῖ στήν καρδιά κάθε Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ, σέ κάθε προσευχή του, σέ κάθε θεία Λειτουργία.

Τί εἶναι αὐτή ἡ ξεχωριστή ποιότητα, πού συνεχίζει νά ζεῖ; Εἶναι τό ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπό τόν στενό ἐθνικισμό, πού ἔχει καταστεῖ γνῶρισμα πολλῶν ἐκφάνσεων ἐνοριακῆς ζωῆς στή Βόρειο Ἀμερική. Εἶναι αὐτή ἡ ἴδια ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας, πού πάει πέρα ἀπό ἐθνικές κουλτούρες, καί ἀγκαλιάζει ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, μέσα στήν ἱστορική Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη, σέ βαθμό, πού ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός νά γίνεται τό μοναδικό πνευματικό γνῶρισμα γιά κάθε πρόσωπο ἢ ἔθνος πιστῶν. Τοῦτο φάνηκε στήν πολυφυλετική, καί πολύγλωσση συγκρότηση τῶν μεγάλων Ὁρθοδόξων Αὐτοκρατοριῶν. Στήν περίπτωση τῆς Ρωσίας, τό Ὁρθόδοξο βάπτισμα ἐνός πολίτη-ὄχι ἢ ἐξ αἵματος καταγωγή, ἢ ἡ ἐθνικότητα, ἢ ἡ γλώσσα-ἦταν αὐτό, πού τοῦ ἔδινε τήν ὑψηλότητα τῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ Εὐρωπαῖοι Σλάβοι, οἱ Σκανδιναβοί, οἱ Ἀσιάτες, οἱ Ἀλεύτιοι τῆς Ἀλάσκας, ὅλοι ἦταν ὑπήκοοι τῆς αὐτῆς Αἰώνιας Αὐτοκρατορίας, ἀφοῦ ὅλοι εἶχαν δεχτεῖ τό ἴδιο βάπτισμα. Αὐτή ἦταν ἡ κληρονομία τοῦ

Βυζαντίου, τό ὅποιο, μέ ὄχι τυχαῖο δυναμισμό, μεταμόρφωσε τήν παγανιστική Ρωμαϊκή ἰδέα περί ὑψηλότητας, ἀφοσίωση σέ μιά γήινη αὐτοκρατορική θεότητα, σέ μιά ἀκατάλυτη ἀδελφότητα ὅλων ἐκείνων, πού ἀποκαλοῦσαν τό Θεό πατέρα τους. Παρά τούς αἰῶνες, πού πέρασαν μέσα σέ πολιτικές ἱστρίγκες, πολέμους καί αἱματηρές διενέξεις μεταξύ ἀρχόντων, εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι αὐτή ἡ αἴσθηση τῆς ἀκατάλυτης ὑψηλότητας ζεῖ μέσα στήν οἰκουμένη τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μέχρι τίς μέρες μας.

Οἱ ἐποχές ὅπου τά κράτη ἀποτελοῦνταν ἀπό μιά μόνο ἐθνότητα μέ μιά κοινή γλώσσα ἔχει περάσει. Ἡ μετανάστευση καί ἡ διεθνῆς οἰκονομία τῶν ἀνοικτῶν συνόρων τά ἔχει καταστήσει παρελθόν. Αὐτή ἡ νέα πραγματικότητα προβληματίζει πολλούς Ὁρθοδόξους. Τούς προκαλεῖ σύγχυση. Καί ὅμως ἡ πολιτισμική καί γλωσσική πολυμορφία προσέφεραν πάντοτε μοναδικό ἔδαφος γιά νά ριζώσει ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός. Ἡ αἰτία εἶναι ἀπλή: ὅταν ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μεταξύ ἀνθρώπων μέ διαφορές στά ἦθη καί τή γλώσσα, ἀναγκάζεται νά δεῖ πρὸς τά ἔξω, νά μοιρασθεῖ μαζί τους τό Εὐαγγέλιο. Αὐτή ἡ κατάσταση ὤθησε τούς ἀγίους Κύριλλο καί Μεθόδιο νά ἐπινοήσουν ἕνα νέο ἀλφάβητο γιά νά προσφέρουν τό Εὐαγγέλιο στούς Σλάβους παγανιστές, (στόν καιρό τους, ἦταν ἀδιανόητο νά φανταστεῖ κανεῖς Ὁρθόδοξο Σλάβο, ὅπως δέν μπορεῖ σήμερα νά φαντασθεῖ Ὁρθόδοξος Σαουδάραβες ἢ Ἰρανοῦς καί σέ κάποιο βαθμό Ὁρθοδόξους γηγε-

νεϊς Καναδούς). Αυτή ή άνομοιογένεια, μέσα σ' ένα συνονθύλευμα γλωσσών και μικτών γάμων μεταξύ μελών διαφόρων έθνικων ομάδων, έπέτρεψε στον άγιο Ίννοκέντιο και στους άλλους ιεραποστόλους της Άλάσκας σχετικά εύκολα νά διαδώσουν την Όρθόδοξη Πίστη στους ιθαγενείς εκεί. Συχνά ή ιεραποστολή κάνει έντονη την παρουσία της εκεί όπου υπάρχει πολυμορφία στην καλλιέργεια και άνοιχτές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Πού βρίσκουμε έντονότερη την άνομοιογένεια κουλτούρας σήμερα; Δέν χρειάζεται νά πάμε μακριά μας: τή βρίσκουμε στον Καναδά. Και γλωσσική πολυμορφία; Η άπάντηση και πάλι είναι, στον Καναδά. Ειδικά στην πόλη του Τορόντο μπορεί ό καθένας νά βρει κάθε πολιτισμική παράδοση και κάθε γλώσσα της γης νά μιλιέται μέσα σε έκταση ενός τετραγωνικού μιλίου. Τό Μόντρεαλ, τό Βανκούβερ και σε μικρότερο βαθμό άλλες Καναδικές πόλεις έμφανίζουν την ίδια εικόνα (σ. μετ. Τό ίδιο δέν ισχύει και για την Άθήνα, γύρω από την Όμόνοια, και για άλλες έλληνικές πόλεις μεγαλύτερες ή μικρότερες, για νά μήν ποϋμε και για τά χωριά μας). Άκριβώς αυτή την εικόνα είχαν νά αντιμετώπισουν οί άγιοι ιεραπόστολοι των περασμένων αιώνων.

Τί σημαίνει αυτό για τους Όρθόδοξους Χριστιανούς του Καναδά; Δυστυχώς, πολλοί Όρθόδοξοι θρηνοϋν για την άπώλεια της πατρογονικής γλώσσας και προσπαθοϋν νά άπαλύνουν τόν καημό τους οργανώνοντας καλύτερα μαθήματα της πα-

τρικής γλώσσας και των έθνικων χωρών για τά παιδιά και τά έγγόνια τους. Καλά και άγια όλα αυτά, όμως, καμιά σχέση δέν έχουν με την άποστολή της Έκκλησίας. Άν δοϋμε την κατάσταση στον Καναδά με τά μάτια άγιων όπως οί Κύριλλος και Μεθόδιος, ό Ίννοκέντιος, ό Γρηγόριος ό Μέγας (σ. μετ. Πάπας Ρώμης του βου μ.Χ. αιώνα, πού άνέπτυξε ιεραποστολική δράση στους λαούς της Δύσεως) και άλλων άγιων, ή καλύτερη επένδυση, πού έχουμε νά κάνουμε για την αιωνιότητα είναι νά διαθέσουμε χρόνο για μαθήματα γλωσσών άλλων παραδόσεων, όπως, π.χ., των Κινέζων ή των Άράβων, πού κατακλύζουν τις Καναδικές πόλεις, και των όποιων τά παιδιά γεμίζουν τά δημόσια σχολεία μας (σ. μετ., Στο σημείο αυτό ή μικρή Ελλάδα μας δέν έχει νά ζηλέψει σε τίποτα τόν Καναδά!). Οί οικονομικοί μας πόροι πρέπει νά διοχετευθοϋν στή μετάφραση των λειτουργικών βιβλίων, των βίων των άγιων, και πατερικών κειμένων στις γλώσσες των Πακιστανών, των Κινέζων, των Βιετναμέζων (και για τους γείτονές μας τους Άμερικανούς στά ισπανικά, πού είναι ή μητρική γλώσσα για πάνω από τό 40% των Άμερικανων πολιτών). Οί ιεραποστολές στή γαλλική γλώσσα άξίζει νά τυχουν ιδιαίτερης προσοχής (σ. μετ. Σημαντικό μέρος των Καναδων πολιτων είναι γαλλόφωνοι).

Ό Καναδάς έχει την εύλογία νά παρέχει έλευθερία κινήσεων στή χώρα με τή μεγαλύτερη έκταση σ' όλο τόν κόσμο, και ή Θεία Πρόνοια μάς έχει άπαλλάξει από πολέμους στό έδαφός μας, από τότε πού χρειάστηκε

νά αποκρουσθεῖ μιά μικρή στρατιωτική δύναμη Ἀμερικανῶν πέρα ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα πρὶν ἀπὸ μερικές γενιές. Ὁ Καναδάς σήμερα παρουσιάζει τίς περισσότερες εὐκαιρίες γιὰ ἱεραποστολή, στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Παρέχει μιά θύρα πρὸς κάθε ἐθνότητα καὶ κουλτούρα καὶ τὴ νομικὴ προστασία ἐναντι τοῦ φόβου ἐκδικήσεως πρὸς ὅποιον θὰ ἤθελε νά γίνει Χριστιανός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προέλευσή του. Οὔτε ἡ Ἅγία Ρωσία οὔτε τὸ Βυζάντιο μπορούσαν νά ἐγγυηθοῦν κάτι τέτοιο σέ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐδάφη τους.

Βέβαια, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς στὸν Καναδά δὲν ἐνδιαφέρονται γι' αὐτά.

Προτιμοῦν νά ἀργοπεθαίνουν ἕνα δημογραφικὸ θάνατο μέσα στὰ ἐθνικά τους γκέτο. Κάποιοι, λίγοι ὅμως, θὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τῶν Ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, Ἰννοκεντίου καὶ Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου, καὶ θὰ ἀρπάξουν τὴν εὐκαιρία, πού μᾶς δίνει ὁ Κύριος. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ γλώσσα καὶ τὴν κουλτούρα τῆς μιά ἐνορίας, πού κάνει ἱεραποστολή, αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ, διασώζει τὴν ἀληθινὴ κληρονομιά τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Ἁγίας Ρωσίας: τὴ Χριστιανικὴ ἀγάπη, πού ἔχει στραμμένα τὰ μάτια στὸν κόσμο καὶ θεωρεῖ ὅτι ἡ μόνη ἀληθινὴ ἐθνικότητα εἶναι ἐκείνη τῆς Πολιτείας τῶν Οὐρανῶν.

π. Geoffrey Korz

Παπα-Γιάννη

Μπορεῖς νά μοῦ ἐξηγήσεις τὸ πείσμα τοῦ Χριστόδουλου, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ Μαϊάμι, νά ἀμνηστεύει, νά προστατεύει καὶ νά προάγει τοὺς ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους; Ἄνθρωποι, σπουδασμένοι καὶ ἀσπούδαστοι, ἀξιοματοῦχοι καὶ ἀπλοὶ πολίτες, μέ στριμώχνουν, καθημερινά, μέ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

